Bátorító szó a szentélyből

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 24:8; János 13:34; Zsidók 4:16; 10:19-25; Jakab 4:7-8

***„És lévén nagy papunk az Isten háza felett: járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől”* (Zsid 10:21-22).**

A zsidókhoz írt levél elejétől a végig váltakoznak a keresztény hitről, ill. a keresztényi életről szóló szakaszok. Más szóval, a teológiának gyakorlati alkalmazása van. Isten mindig elvezet az elméleti hittől a megvalósításig. *A zsidókhoz írt levél* írója teológiai szempontból gyönyörű képet fest Krisztusról, az értünk felajánlott Áldozatról és a Főpapról (Zsid 7:1-10:18). Arra bátorítja a hívőket, hogy éljenek ezeknek az igazságoknak a fényében. Buzdítása különösen kitetszik Zsid 10:19-25 szakaszából.

Ez a rész a görögben egyetlen hosszú, összefüggő mondat. Két alapvető tényt közöl, majd három buzdítás következik, amelyekben újból találkozunk a hit, remény, szeretet ismerős hármasával. Mindhárom felszólítás a keresztény hit más-más területére vonatkozik.

Ezen a héten tehát Zsid 10:19-25 szakaszát fogjuk tanulmányozni, és megnézzük, hogyan alkalmazhatjuk gyakorlati tanácsait keresztényi életünkben.

BELÉPÉS A MENNYEI SZENTÉLYBE

Zsid 4:16, 6:19-20 és 10:19-21 versei alapján hová juthatnak be a hívők? Mit jelent ez a személyes életünkre nézve? Milyen reménységet találunk itt? Hogyan kell hatnia az életünkre és a hitünkre ennek a reménységnek?

Hit által a hívő a mennyei szentélybe, Isten királyi székéhez járulhat. Törekedhetünk arra, hogy Isten közelségében legyünk, mert Krisztus vére által az ajtó nyitva áll számunkra. Krisztus a Főpapunkká lett, az Atya színe előtt képvisel. A szakasz arról is biztosít, hogy lelkünk erős horgonya az Isten közvetlen jelenlétében lévő Jézus Krisztus (Zsid 4:14-16; 6:19-20). Bizonyosságunk alapja, hogy teljes joggal járult Istenhez, miután megtörtént beiktatása mennyei Főpapunkként (Zsid 6:20). Ekkor foglalta el mennyei trónját, ami királyságát jelzi (Jel 3:21).

Örömhír, hogy van, aki képvisel az Atya színe előtt. Nem földi pap szolgál értünk, aki maga is bűnös, hanem tökéletes Főpapunk van! A Fiút semmi nem választja el az Atyától. Tökéletes és bűntelen, tehát nincs szüksége kárpitra, ami eltakarná előle az Atya dicsőségét (Zsid 10:20).

„Mi a közbenjárás? Aranyfonál, ami összeköti a halandó embert a végtelen Istennel. Isten trónját ostromolja az ember, akinek megmentéséért Krisztus meghalt, és kérését Jézus viszi fel, aki saját vérén váltotta meg. Nagy Főpapunk az őszinte könyörgés mellé helyezi saját igazságát, Krisztus imája az ember fohászával együtt jut Isten színe elé” (Ellen G. White: *That I May Know Him*. 78. o.).

Milyen szilárd bizonyosság, hogy szoros közösséget ápolhatunk az Atyával, méghozzá Jézus tette által!

Gondolkozzunk el azon, hogy mit jelent számunkra Jézus mennyei közbenjárása! Miért van égető szükségünk a közbenjárásra?

TISZTÁN ÉS ŐSZINTÉN

Zsid 10:22 verse szerint milyen feltételekkel közeledhetünk a mennyei szentélyhez, ahol Isten királyi széke van?

E bibliaszöveg alapján a hívőknek négy feltételt kell teljesíteniük, amikor Istenhez fordulnak:

1. *Őszinte szívvel járuljunk hozzá.* A szív egész benső világunkat jelenti: gondolatainkat, indítékainkat, érzelmeinket, akaratunkat, jellemünket. Isten azt akarja, hogy őszinték legyünk. A szívünk azonban csak akkor lehet őszinte, ha megtisztult. Ez nem azt jelenti, hogy tökéletesek volnánk, hanem törekszünk a krisztusi jellem kialakítására.
2. *A hit teljességével jöjjünk.* Amint a tegnapi tanulmányban láttuk, nincs okunk kételkedni abban, hogy bebocsátást nyerünk Isten színe elé.
3. *Jöjjünk úgy, mint akiknek szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől.* A szív megtisztítása (eredetiben „meghintéssel való tisztítása") arra a szertartásra utal vissza, amikor a pusztában felállított szent sátorban a papok vérrel hintették meg az embereket (2Móz 24:8; 3Móz 8:23). Ettől rituális értelemben ugyan megtisztultak, de lelkiismeretük még nem lett tiszta (Zsid 9:9, 13). Az igazi, a mennyei szentélyben azonban Krisztus vére által a lelkiismeretünk is megtisztul (Zsid 9:14). Ez a megtisztulás jelképezi a bűnbánó bűnös megigazítását. Igen, lehet tiszta lelkiismeretünk, mert bocsánatot nyertünk.
4. *Jöjjünk úgy, hogy testünket is megmostuk tiszta vízzel.* Ez úgy hangzik, mintha a keresztségre utalna, de magyarázhatjuk lelki értelemben is: *„a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje"* (Ef 5:26, új prot. ford.).

Jak 4:7-8 verseiben az apostol levele olvasói *„kétszívű"* magatartásával küzd. Úgy tűnik, már nem ragaszkodnak maradéktalanul Istenhez. Megalkuvók lettek, közvetlen veszélynek kitéve magukat. Jakab szóhasználata a szentélyszolgálattal kapcsolatos rituális megtisztulásra utal vissza. A szentély fogalomköréhez tartozik, hogy csak megtisztulás után lehet Isten elé járulni.

Világosan kell látni, hogy egyedül Isten képes megtisztítani a szívünket. Milyen fájdalmas döntéseket kell meghozni, hogy Isten kegyelme munkálkodhasson az életünkben?

BIZTOS HIT

Olvassuk el ismét Zsid 10:19-25 verseit! Egy téma újra és újra felbukkan a szakaszban, ez pedig a bizalom, a bizonyosság. A 19. versben szereplő „bizalom" szó félelem nélküli elszántságra, bátorságra utal, aminek az Újszövetség szerint az Istennel való új kapcsolatunkat kell jellemeznie.

A szó eredetileg azt fejezi ki, hogy valaki nyíltan, kertelés nélkül beszél. Ebben az összefüggésben azt jelenti, hogy imáink által szabadon közeledhetünk az Atyához. Ha ez a fajta nyíltság jellemzi az Istennel való kapcsolatunkat, örömteli bizonyosságunk lesz. Bizalmunk alapja és tárgya pedig, hogy van Főpapunk a mennyben, aki által Isten színe elé juthatunk. Ezt a nyitott utat pedig semmi nem korlátozza vagy akadályozza, csak saját rossz hozzáállásunk vagy helytelen döntéseink. Isten meghív a mennyei szentélybe.

Vajon honnan származik ez a bizonyosság? Nem tőlünk ered, hanem akkor alakul ki bennünk, ha felismerjük, hogy Jézus a vére által biztosított lehetőséget Isten elé járulni.

***A zsidókhoz írt levél* más versei is említik a bizonyosságot (Zsid 3:6, 14; 4:16; 6:11; 11:1). Milyen az a bizonyosság, amiről itt olvashatunk?**

Ez a bizonyosság nem önmagunkból ered, hanem abból, hogy Krisztusban bízunk. A feltételek nem attól függnek, hogy kik vagyunk, hanem attól, hogy ki a Közbejárónk. Érdekes módon ezekben az igékben nincs arról szó, hogy a hívők a hit teljességénél és a reménység bizonyosságánál kevesebbel rendelkeznének (Zsid 6:11, 10:22). A Jézus halála által megnyílt új út kétségtelenül teljes bizonyosságot ad. Ennél kevesebbel nem számol az Ige.

A keresztény bizonyosság elérésének kétféle módja van. Az egyik maga a hit (Ef 3:12), a másik pedig a másokért végzett hűséges szolgálat (1Tim 3:13). Mindkét szempont elengedhetetlenül fontos. *A zsidókhoz írt levélben* is kéz a kézben jár a hit bizonyossága és a buzdítás, hogy a keresztények a gyakorlatban is éljék meg hitüket. A keresztény sosem választhatja szét gyakorlati életét és hitvallását.

Milyen dolgok nehezítik fizikai, lelki, érzelmi életünkben, hogy teljes hittel bízzunk Isten jóakaratában? Hogyan óvhatjuk meg magunkat az akadályok képezte veszélytől, ill. hogyan kezelhetjük a kétségeket?

A REMÉNYSÉGBEN KITARTÓAK ÉS ÁLLHATATOSAK

Olvassuk el az alábbi verseket! Mi a közös bennük? Mihez kell a hívőknek ragaszkodni?

Zsid 3:6 _____

Zsid 3:14 _____

Zsid 4:14 _____

Zsid 6:18 _____

Zsid 10:23 _____

Az üdvbizonyosságon túl fontos kitartóan őrizni az ajándékba kapott reménységet. *A zsidókhoz írt levélben* hangsúlyos a felhívás a kitartásra. Az embernek az az érzése, hogy az apostolok idejében voltak, akik elhagyták keresztény hitüket és reménységüket. A levél írója ezért bátorította a hívőket, hogy tartsanak ki. A versek egybehangzóan fejezik ki, mihez is kell ragaszkodni: a reménységhez, a bizonyossághoz, a bizalomhoz, a hitvalláshoz. Ezek a kifejezések ténylegesen a keresztény hitre utalnak. Azért őrizhetjük meg bizlamunkat, mert nem magunkban reménykedünk, hanem Jézusban és abban, amit értünk tett. Amikor azonban erről elfeledkezünk, elveszítjük bizonyosságunkat. Az igék arra bátorítanak, hogy *„mindvégig”* kitartsunk (Zsid 3:6, 14; 6:11). A *„tántoríthatatlanul”* kifejezés pedig a változatlan, rendíthetetlen hitre utal. Reménységünk minden körülmények között ugyanaz marad, Isten iránti hűségünk nem változik, mert bízhatunk abban, hogy Ő hűséges és megteszi, amit ígért. Nem kérdés, hogy Isten hű kimondott szavához. Teljesítette Ábrahámnak és Sárának tett ígéretét (lásd Róm 4:19-21), beváltotta Krisztus első eljövetelére vonatkozó ígéretét (Gal 3:19) és be fogja tartani azt is, amit a második adventtel kapcsolatban fogadott (Zsid 12:26). Isten legfőbb ígérete végeredményben az örök élet, amiről még az idők kezdete előtt biztosított (Tit 1:2; 1Jn 2:25). Isten hűsége rendíthetetlen. Akkor is, *„ha hitetlenkedünk, ő hű marad: ő magát meg nem tagadhatja”* (2Tim 2:13). Hűtlenségünk vagy hitetlenségünk nem változtatja meg Isten velünk kapcsolatos szándékát. Erkölcsi botlásaink nem ingatják meg ígéreteit, Ő továbbra is fenntartja azokat, mert természetének egyik alapvető vonása a hűség.

Nagyon könnyű a bűneink miatt elcsüggedni. Hogyan juthatunk el odáig, hogy törekedjünk legyőzni bűneinket, de ha mégis elbukunk, ne adjuk fel a további harcot? Miért kell belekapaszkodni Isten ígéreteibe, *főként* akkor, ha elbuktunk?

BÁTORÍTSUK EGYMÁST SZERETETBEN!

***„És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett”* (Zsid 10:24).**

Miközben Zsid 10:23 verse az egyén magatartására összpontosít, a következő vers a hívők közösségéről szól. Nem egyedül járunk a kereszténység útján. Következetesen kell ügyelnünk egymásra.

Hagyományosan a keresztény magatartás eleme, amire felhív az Ige, hogy szeressük egymást (Jn 13:34-35; Gal 5:13). A szeretet azonban nem jön létre csak úgy magától, természetesen. Az *„ügyeljünk egymásra”* kifejezés összpontosított, gondos odafigyelést jelent. Arra buzdít Isten, hogy figyeljünk oda hittestvéreinkre és találjuk meg a módját, hogyan bátoríthatjuk egymást a szeretetre és a jó cselekedetekre. Sajnos könnyebb izgatni és ellenséges érzéseket kelteni, mint keresztény szeretetre ösztönözni, nem igaz?

Összpontosítsuk tehát erőinket arra, hogy közösségünk javát szolgáljuk! Mert ha szeretettel motiválunk, a többiek sem tehetnek mást, mint hogy szeretettel és jó cselekedetekkel válaszoljanak.

Olvassuk el Zsid 10:24-25 szakaszát! Milyen kapcsolat van a szeretet és a jó cselekedet meg a keresztény gyülekezetek között?

A zsidókhoz írt levél egyik hangsúlyos gondolata, hogy a keresztény összejöveteleken is szeretetet kell tanúsítani egymás iránt. Ha valaki nem megy el az istentiszteletre, hogyan tud eleget tenni Krisztus szeretetparancsának? Némelyek úgy gondolják, hogy jó okuk van a távolmaradásra. *A zsidókhoz írt levél* azonban érinti ezt az érzékeny témát, és arra figyelmeztet, hogy talán éppen a közönyösségük tartja az ilyen embereket távol. Aki akarja, mindig találhat okot arra, hogy kerülje a gyülekezetet és a keresztények összejöveteleit. Ezek az okok azonban mind eltörpülnek amellett, hogy ha ott vagyunk, áldást jelenthetünk mások számára! Annál nagyobb szükség van ilyen magatartásra, minél inkább közeledünk Krisztus visszajövetelének napjához. Zsid 10:19-25 szakaszának elején az író bátorítja a hívőket, hogy közeledjenek Istenhez a mennyei szentélyben, a végén pedig az Úr napjának közeledtére emlékeztet. A hétköznapi keresztény életmódra Krisztus visszajövetele a legfőbb motiváció.

A gyülekezetben kit akarsz bátorítani szavaiddal, tetteiddel vagy puszta jelenléteddel? Ha kitartóan törekszel rá, nagy változást vihetsz végbe emberek életében, miközben te magad is áldásokat nyersz!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Fenségét és dicsőségét tekintve a Közbenjáró szolgálatában és munkájában messze fölülmúlja a földi papságot... A Megváltó lett a Közbenjáró, aki a magasságos Isten és népe között áll. Közbenjárása révén út nyílt, hogy a bűnös Isten elé járulhasson. A bűnös ugyanis nem jöhet egyedül, hiszen vétkek terhelik és nincs valós érdeme. Egyedül Krisztus nyithatta meg az utat, egyedül Ő tehetett eleget Isten törvénye követeléseinek. Ő tökéletes volt, bűn nem szennyezte be, foltnak még árnyéka sem vetődött lelkére. A bűn szörnyűséges következményeinek valós mértékét soha nem ismerhettük volna meg, ha Isten nem ad felmérhetetlen értéket megváltásunkért” (Ellen G. White: *The Spirit of Prophecy*. 2. köt. 11. o.).

„A Krisztus engesztelő, megtisztító munkájába és közbenjárásába vetett hitünk által állhatunk meg kitartóan és rendíthetetlenül a kísértések özönében, amelyek a küzdő egyházon belül zúdulnak ránk” (Ellen G. White: *The SDA Bible Commentary*. 7A köt. 484. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) **Fussuk át *A zsidókhoz írt levelet*! Jegyezzük fel azokat a részeket, amelyekben arról van szó, hogy milyen hitből fakadó tettekre, ill. viselkedésre szólít az Úr!**
2) **Időzzünk még annál a gondolatnál, hogy Isten elé járulhatunk! Mit jelent ez? Hogyan hasson ez az életünkre, főként a kísértések vagy a csüggedés idején?**
3) **Mi a különbség a hit „teljes bizonyossága” és az önteltség között?**
4) **Gondolkodjunk még a pénteki tanulmányban idézett, Ellen G. Whitetől származó mondaton: „A bűn szörnyűséges következményeinek valós mértékét soha nem ismerhettük volna meg, ha Isten nem ad felmérhetetlen értéket megváltásunkért.” Mit árul el a bűn iszonyatáról az, hogy a megváltásunk ára „felmérhetetlen érték”, Jézus élete volt? Hogyan értelmezzük a „felmérhetetlen érték” kifejezést?**
5) **Hogyan alakíthatunk ki lelki barátságokat, hogy azok által a szeretetre és a szolgálatkész életre bátorítsuk egymást? Milyen lelki áldásokat nyerhetünk a gyülekezetben? Mit veszítenénk, ha nem lenne lehetőségünk más keresztényekkel együtt imádni Istent?**

ISTEN IGAZSÁGÁNAK GYŐZELME

„Akkor majd láthatóvá lesz, hogy Sátán lázadása az Isten ellen saját maga és azok romlására vezetett, akik az alattvalóivá váltak. Sátán úgy tüntette fel, hogy a bűnből jó származik, de meglátják majd, hogy *'a bűn zsoldja halál'* (Róm 6:23)...

Az isteni ítélet viharában azonban Isten gyermekeinek nem lesz semmi okuk a félelemre. *'Az Úr az ő népének oltalma és az Izráel fiainak erőssége'* (Jóel 3:16)...

'És megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgája között és aközött, aki nem szolgálja őt' (Mal 3:18). *'Hallgassatok rám, kik tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van törvényem!'*... (Ézs 51:7)...

A megváltás nagy terve eredményeképpen a világ teljes mértékben visszakerül Isten kezébe. Mindaz, ami a bűn által elveszett, eredeti formájában áll helyre. Isten nemcsak az embert, hanem a földet is megváltja, hogy ez legyen örökkévaló lakhelye az engedelmeseknek. Sátán hatezer éve küzd azért, hogy a földet birtokában tartsa. Most mégis Istennek a föld teremtésénél kifejezett eredeti terve valósul meg. *'De a magasságos egeknek szentei veszik majd az országot, és bírják az országot örökké és örökkön örökké'* (Dán 7:18)...

Azokat a szent törvényeket, amelyeket Sátán gyűlölt és igyekezett megsemmisíteni, a bűntelen világegyetem mindenütt megbecsüli. *'Mert mint a föld megtermi csemetéjét, és mint a kert kisarjasztja veteményeit, akképpen sarjasztja ki az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget minden népe előtt'* (Ézs 61:11)" (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 300-301. o.).